

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 14.7.2009
KOM(2009) 359 endelig

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

**Rapport om, hvordan de monetære aftaler med Monaco, San Marino og Vatikanstaten
har fungeret**

DA

DA

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

Rapport om, hvordan de monetære aftaler med Monaco, San Marino og Vatikanstaten har fungeret

1. INDLEDNING

De monetære aftaler blev indgået mellem Det Europæiske Fællesskab og Monaco, San Marino og Vatikanstaten for at sikre juridisk kontinuitet i de ordninger, der bestod mellem disse lande på den ene side og Frankrig og Italien på den anden side før indførelsen af euroen. Genforhandlingen af de eksisterende aftaler med henblik på indførelsen af euroen var forudsat i en erklæring, der er knyttet som bilag til Maastricht-traktaten¹.

Ti år efter, at euroen afløste de tidligere italienske og franske valutaer, som blev anvendt af Monaco, San Marino og Vatikanstaten, opfordrede Rådet Kommissionen til at undersøge, hvordan de monetære aftaler har fungeret². I denne meddelelse foretages en detaljeret undersøgelse af aftalernes indhold, de stærke og svage sider i forbindelse med deres gennemførelse beskrives, og der foreslås ændringer i de tre aftalers indhold.

2. BESKRIVELSE AF AFTALERNES INDHOLD

2.1. Aftalernes fælles karakteristika

Eftersom de nationale valutaer i medlemsstaterne i euroområdet blev afløst af euroen den 1. januar 1999, og de deltagende medlemsstaters beføjelser vedrørende monetære spørgsmål og valutakursspørgsmål blev overført til Fællesskabet, besluttede Rådet, at de eksisterende ordninger vedrørende monetære spørgsmål, som euroområdets medlemsstater havde med tredjelande, skulle ændres³. Den nye aftale mellem Fællesskabet og Fyrstendømmet Monaco blev forhandlet af Frankrig (sammen med Kommissionen og Den Europæiske Centralbank (ECB))⁴, mens aftalerne med Republikken San Marino og Vatikanstaten blev forhandlet af Italien (sammen med Kommissionen og ECB)⁵. Ifølge de monetære aftaler er Monaco, San

¹ Erklæring nr. 6 om de monetære relationer med San Marino, Vatikanstaten og Monaco.

² Rådets konklusioner om "fælles retningslinjer for de nationale sider og udstedelsen af euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb", Økofin-Rådets 2922. samling den 10. februar 2009.

³ Franske franc havde haft status som lovligt betalingsmiddel i Monaco siden 1925. Fyrstendømmet benyttede pengesedler og mønter i franske franc og havde ret til at udstede sine egne francmønter op til et vist loft (de var kun lovligt betalingsmiddel inden for Monacos område). De monetære forbindelser mellem Italien og San Marino blev reguleret ved konventionen om venskab og godt naboskab fra 1939, og den monetære konvention, som regulerede de monetære relationer mellem Italien og Vatikanstaten, var blevet undertegnet i 1929. Begge konventioner skulle fornys hvert tiende år og gav San Marino og Vatikanstaten ret til at udstede liremønter, der havde status som lovligt betalingsmiddel i Italien.

⁴ Monetær konvention indgået mellem Den Franske Republiks regering, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og Fyrstendømmet Monacos regering (EFT L 142 af 31. maj 2002).

⁵ Monetær konvention indgået mellem Den Italienske Republik, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og Republikken San Marino (EFT C 209 af 27.7.2001). Monetær konvention indgået mellem Den Italienske Republik, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og Vatikanstaten, og på dennes vegne, Pavestolen (EFT C 299 af 25.10.2001).

Marino og Vatikanstaten berettigede til at bruge euroen som deres officielle valuta og give eurosedler og -mønter status som lovlige betalingsmidler.

Fra den 1. januar 2002 er Fyrstendømmet Monaco berettiget til at udstede euromønter i et omfang, der årligt svarer til 1/500 af den mængde mønter, der præges i Frankrig. Republikken San Marino er berettiget til at udstede euromønter til en pålydende værdi af højst 1 994 000 EUR om året. Den maksimale årlige pålydende værdi for euromønter, som kan udstedes af Vatikanstaten, blev oprindeligt fastsat til 670 000 EUR. Desuden fik Vatikanstaten ret til at udstede ekstra mønter i de år, hvor Pavestolen er tom, i hvert Helligt År og i et år, hvor der indledes et økumenisk koncil, til et beløb af 201 000 EUR ved hver af disse lejligheder. Lofterne blev ændret ved en rådsafgørelse af 7. oktober 2003 til 1 mio. EUR for en "almindelig" maksimal årlig udstedelse og yderligere 300 000 EUR under særlige forhold. Lofterne for San Marino og Vatikanstaten revideres hvert andet år for at afspejle ændringerne i Italiens forbrugerprisindeks.

De årlige mængder af Monacos (San Marinos og Vatikanstatens) euromønter lægges sammen med de mængder af mønter, der udstedes af Frankrig (Italien), med henblik på ECB's godkendelse af omfanget af udstedelsen.

Monacos, San Marinos og Vatikanstatens euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb, skal være identiske med de euromønter, der udstedes af medlemsstaterne i euroområdet, for så vidt angår pålydende værdi, status som lovligt betalingsmiddel, tekniske specifikationer, design på de fælles sider og fælles design på de nationale sider. Fællesskabets kompetente myndigheder skal på forhånd underrettes om de nationale siders design. Monaco, San Marino og Vatikanstaten har også ret til at udstede euromønter til samlerbrug efter samme regler som medlemsstaterne i euroområdet, idet deres værdi medregnes inden for grænserne af landenes maksimale årlige udstedelse. Republikken San Marino kan endvidere udstede guldmønter med pålydende værdi i scudi⁶. Monaco, San Marino og Vatikanstaten er ikke berettigede til at udstede eurosedler, og deres mønter til samlerbrug er ikke lovlige betalingsmidler uden for deres egne områder.

Alle tre lande forpligtede sig til at træffe interne juridiske foranstaltninger til at sikre, at Fællesskabets bestemmelser vedrørende eurosedler og -mønter finder anvendelse på deres respektive områder, og til at arbejde tæt sammen med Det Europæiske Fællesskab om at bekæmpe forfalskning af eurosedler og -mønter.

2.2. Særlige karakteristika ved aftalen med Monaco

Foruden de bestemmelser, der er beskrevet ovenfor, og som er indeholdt i alle tre monetære aftaler, indeholder aftalen med Monaco en række yderligere krav.

Aftalen indeholder en udtrykkelig forpligtelse, hvorefter Monaco skal gennemføre fællesskabslovgivningen med henblik på at bekæmpe forfalskning af eurosedler og -mønter.

Kreditinstitutter og andre pengeinstitutter, der driver virksomhed i Fyrstendømmet Monaco kan deltage i interbankafviklings- og betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer på samme vilkår som de relevante institutter i Frankrig, hvis de opfylder kravene til at få adgang til disse systemer. Monacos kreditinstitutter skal anvende Banque de France's regler for iværksættelse af ECB's bestemmelser vedrørende pengepolitiske instrumenter og procedurer.

⁶ En pengeenhed, der blev anvendt på Den Apenninske Halvø indtil det 19. århundrede.

Fyrstendømmet er ansvarligt for at indføre juridiske bestemmelser, der skal sikre, at euroen og Fællesskabets finansielle system beskyttes og forbliver stabilt på dets område. Ifølge artikel 11 i den monetære aftale anvendes Fællesskabets retsakter på følgende områder i Fyrstendømmet Monaco: ECB's indsamling af statistiske oplysninger, kreditinstitutternes minimumsreserver, sanktioner pålagt virksomheder for ikke at overholde ECB's regler og afgørelser, udstedelse af pengesedler, markedsoperationer, instrumenter til pengepolitisk kontrol, clearing- og afregningssystemer. Fyrstendømmet Monaco skal også anvende Frankrigs bestemmelser om gennemførelse af fællesskabsretsakter vedrørende kreditinstitutternes aktiviteter og tilsynet med disse samt om forebyggelse af systemiske risici i betalings- og værdipapirafviklingssystemerne. Monaco skal endvidere træffe foranstaltninger, der har samme virkning som fællesskabsdirektiverne om bekæmpelse af hvidvaskning af penge og de retsakter, der regulerer investeringsvirksomhed.

Den monetære aftale med Monaco indeholder bestemmelser om et blandet udvalg, hvis opgave er at lette aftalens gennemførelse og virkemåde.

3. VURDERING AF, HVORDAN AFTALERNE HAR FUNGERET, OG FORSLAG TIL EN EVENTUEL VIDEREUDVIKLING AF AFTALERNES INDHOLD

3.1. Gennemførelse af den relevante fællesskabslovgivning

Omfanget af den fællesskabslovgivning, der skal gennemføres i de tre stater, der har indgået en monetær aftale med Fællesskabet, adskiller sig betydeligt fra den ene aftale til den anden.

Alle tre stater forpligtede sig til at træffe de nødvendige interne juridiske foranstaltninger til, at Fællesskabets *regler om europengesedler og -mønter* kan finde anvendelse på deres respektive områder. Bestemmelserne vedrørende euromønternes design og tekniske specifikationer anvendes som helhed korrekt. Eftersom Monacos, San Marinos og Vatikanstatens euromønter designes i samarbejde med og fremstilles af godkendte møntanstalter i euroområdet (dvs. de nationale møntanstalter i Frankrig og Italien), er det som helhed sikret, at de seneste fællesskabsbestemmelser anvendes. For så vidt angår eurosedlerne, er der ikke etableret en kompetent myndighed eller en opfølgingsprocedure til at kontrollere, at de gældende bestemmelser (f.eks. regler om ombytning og inddragelse af eurosedler) gennemføres.

De stater, der har undertegnet de monetære aftaler, forpligter sig ligeledes til at arbejde tæt sammen med Fællesskabet om *bekæmpelse af forfalskning af eurosedler og -mønter*. Aftalen med Monaco går videre end de to andre aftaler, idet det præciseres, at Fyrstendømmet skal vedtage de nødvendige foranstaltninger, der er omhandlet i fællesskabslovgivningen⁷ om forebyggelse af falskmøntneri. Hvad angår falskmøntneri, vurderes gennemførelsen af aftalen med Monaco regelmæssigt, og listen over lovgivningsinstrumenter, der skal vedtages, opdateres under møderne i det blandede udvalg (se afsnit 3.2). Selv om der stadig består en række mangler (manglende undertegning af en aftale med Europol), er der som helhed gjort store fremskridt på dette område.

⁷ Rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner (2000/383/RIA, EFT L 140 af 14.6.2000) og Rådets forordning om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri (1338/2001, EFT L 181 af 4.7.2001).

Aftalerne med San Marino og Vatikanstaten rummer ingen specifik forpligtelse til at gennemføre EU-lovgivningen om beskyttelse af eurokontanter mod falskmøntneri og om samarbejdsformer med Fællesskabet. Ifølge Kommissionens oplysninger har begge lande bestræbt sig for at bringe deres lovgivninger i overensstemmelse med Fællesskabets standarder, men eftersom der ikke er nogen opfølgingsmekanisme med hensyn til disse to aftaler svarende til den, der gælder for Monaco, underrettes Fællesskabet ikke regelmæssigt om San Marinos og Vatikanstatens gennemførelse af de monetære aftaler.

Den monetære aftale med Monaco indeholder flere yderligere elementer, hvoraf de fleste allerede indgik i de tidligere aftaler med Frankrig. I modsætning til de monetære aftaler med Vatikanstaten og San Marino fastsætter aftalen med Monaco *vilkårene for, at kreditinstitutter og andre institutter, der er godkendt til at drive virksomhed på Monacos område, kan få adgang til interbankafviklings- og betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer i EU.* Det præciseres i aftalerne med Vatikanstaten og San Marino, at pengeinstitutter i disse to stater kan få adgang til betalingssystemet inden for euroområdet på vilkår, som fastsættes af Banca d'Italia med Den Europæiske Centralbanks godkendelse. Vatikanstaten og San Marino har hidtil ikke udtrykt interesse for at deltage direkte i betalingssystemerne i euroområdet til trods for tilstedeværelsen af en stor finansiel sektor i sidstnævnte område (de banker, der opererer i San Marino, får i øjeblikket adgang til betalingssystemerne via Italiens banker). Som følge af banksektorens størrelse i San Marino og dens nære kontakt med de banker, der arbejder i euroområdet, ville det være fornuftigt at anmode Republikken San Marino om at tilpasse sin lovgivning i bank- og finanssektoren til den lovgivning, der gælder i euroområdets medlemsstater.

Forpligtelserne til at gennemføre den relevante EU-lovgivning i den nationale retsorden og/eller vedtage tilsvarende foranstaltninger er meget uensartede i de tre lande, som har indgået en monetær aftale med Fællesskabet.

For at sikre en ordentlig beskyttelse af eurosedler og -mønter mod falskmøntneri bør gennemførelsen af den relevante EU-lovgivning overvåges i alle tre lande.

Bankerne og pengeinstitutterne i San Marino bør være genstand for de samme regler som deres modparter i euroområdet. San Marino bør derfor anmodes om at gennemføre den relevante eksisterende EU-lovgivning på bank- og finansområdet og acceptere alle opdateringer og nye love på dette område. Der kunne overvejes en overgangsperiode på to år både som følge af lovgivningens kompleksitet og republikkens begrænsede administrative kapacitet.

3.2. Opfølgingsmekanismer

De monetære aftaler erstattede de aftaler, der bestod mellem Frankrig og Italien på den ene side og Monaco, Vatikanstaten og San Marino på den anden side. De er ikke længere bilaterale aftaler, men aftaler mellem tredjelande og Det Europæiske Fællesskab vedtaget på grundlag af traktatens artikel 111. Monaco, Vatikanstaten og San Marino fik ret til at udstede mønter, som er lovligt betalingsmiddel for de 325 millioner indbyggere i euroområdet. Medlemsstaterne i euroområdet skal overholde strenge regler, hvis gennemførelse overvåges nøje af EU-institutionerne. Sidstnævnte bør derfor spille en passende rolle i forbindelse med opfølgningen af gennemførelsen af de monetære aftaler.

I den monetære aftale med Monaco fastsættes det, at der skal nedsættes et blandet udvalg, hvis opgave er at lette aftalens gennemførelse og virkemåde. Det består af repræsentanter for

Fyrstendømmet Monaco, Frankrig, Europa-Kommissionen og Den Europæiske Centralbank og holder normalt møde en gang om året. Under møderne drøfter parterne de fremskridt, der er sket med gennemførelsen af aftalen, og eventuelle ændringer i de bilag, der anfører den lovgivning, der skal gennemføres. Udvalget undersøger også regelmæssigt samarbejdet om bekæmpelse af forfalskning af eurosedler og -mønter og om gennemførelse af relevante lovgivningsforanstaltninger.

I modsætning til den procedure, der er planlagt for aftalen med Monaco, er der ikke fastlagt nogen opfølgingsprocedure i aftalerne med San Marino og Vatikanstaten. Uden en regelmæssig formel opfølgning aflægger San Marino og Vatikanstaten ikke regelmæssigt rapport om gennemførelsen af aftalerne. Foreneligheden af deres lovgivning med de forpligtelser, der følger af de monetære aftaler, er ikke blevet nærmere undersøgt, og de underrettes heller ikke ordentligt om udviklingen på de områder, der er omfattet af sidstnævnte.

Med henblik på udarbejdelsen af denne meddelelse arrangerede Kommissionen og ECB et uformelt møde med repræsentanter for de tre stater i marts 2009. Dialogerne med repræsentanterne for Monaco og San Marino var konstruktive, mens Vatikanstaten var mindre åben over for en udveksling af synspunkter og oplysninger.

Aftalerne med Vatikanstaten og San Marino rummer ikke en platform for en regelmæssig drøftelse af deres virkemåde. Uden regelmæssige møder er det vanskeligt for myndighederne i San Marino og Vatikanstaten at holde sig informeret om den senest vedtagne lovgivning på de områder, der er omfattet af aftalerne, og fællesskabsinstitutionerne kan ikke overvåge gennemførelsen af aftalerne på en hensigtsmæssig måde. Kommissionen foreslår derfor, at der nedsættes to blandede udvalg - svarende til det eksisterende udvalg i forbindelse med Fyrstendømmet Monaco - i forbindelse med Vatikanstaten og Republikken San Marino. Udvalgene skal samle repræsentanter for San Marino/Vatikanstaten, Italien, Kommissionen og ECB og mødes mindst en gang om året for at overvåge udviklingen i gennemførelsen af aftalerne og eventuelle ændringer deraf.

3.3. Sikkerhedsklausul i tilfælde af en alvorlig mangel i gennemførelsen af aftalerne

Med undertegnelsen af de monetære aftaler med Fællesskabet indgik de tre stater en række forpligtelser til gengæld for retten til at bruge euroen som deres nationale valuta og udstede euromønter. Mens EU har mulighed for at iværksætte en overtrædelsesprocedure, når en medlemsstat undlader at overholde sine forpligtelser, har de foreliggende aftaler ikke givet Fællesskabet nogen beføjelser i tilfælde af, at et land, der har undertegnet en aftale, ikke opfylder sine forpligtelser (bortset fra den ultimative - og derfor usandsynlige - mulighed for at trække sig ensidigt ud af aftalen).

Kommissionen foreslår, at EU bør have mulighed for at vedtage en midlertidig suspension af retten til at udstede euromønter i tilfælde af en vedvarende (f.eks. af to års varighed) og alvorlig overtrædelse af de forpligtelser, der følger af den monetære aftale. Den midlertidige suspension af udstedelsesretten (f.eks. på grund af vedvarende manglende gennemførelse af relevant fællesskabslovgivning) må først ske efter flere advarsler og udvekslinger af synspunkter.

3.4. Lofter for udstedelsen af euromønter

Monaco, Vatikanstaten og San Marino har ret til at udstede euromønter, der bærer landenes nationale sider, og som har status som lovligt betalingsmiddel i hele euroområdet.

Af historiske årsager blev lofterne for den maksimale årlige udstedelse fastsat på meget forskellige måder⁸. **Monaco** må udstede højst 1/500 af den mængde mønter, der præges i Frankrig (dvs. euromønter med franske nationale sider). I 2009 måtte landet udstede euromønter med en samlet pålydende værdi på 221 094 EUR.

Lofterne for **San Marino og Vatikanstaten** består af faste beløb, der tilpasses hvert andet år for at tage hensyn til ændringerne i Italiens forbrugerprisindeks. Disse to lofter var baseret på de udstedelseslofter, der blev anvendt i præ-euroaftalerne med Italien, og er ikke knyttet til nogen reel variabel, såsom indbyggertallet, BNP eller udstedelsen af euromønter i medlemsstaterne i euroområdet. For 2008 og 2009 er de fastsat til 2 183 112 EUR for San Marino og 1 074 000 EUR for Vatikanstaten. Vatikanstaten må udstede yderligere mængder euromønter bestemt til at blive sat i omløb ved særlige lejligheder (se afsnit 2.1).

Indtil nu har alle tre lande strengt overholdt disse udstedelseslofter.

De reelle tal per capita tyder på, at udstedelseslofterne for de lande, der har undertegnet monetære aftaler med Fællesskabet, er tilstrækkelig høje. Pr. september 2008 beløb værdien af mønter udstedt pr. indbygger sig til 7 028 EUR i Vatikanstaten, 422 EUR i San Marino og 190 EUR i Monaco. I samme periode (2002-2008) lå den gennemsnitlige udstedelse i euroområdets medlemsstater på 63 EUR per capita (se detaljerede oplysninger i bilag I). Højere udstedelseskvoter, end hvad der ville være rimeligt i forhold til indbyggertallet, kan imidlertid være berettiget som følge af den forholdsvis højere efterspørgsel efter og absorbering af disse mønter, der kan tilskrives møntsamlersmarkedet.

Euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb, er imidlertid først og fremmest et betalingsinstrument: de bør cirkulere frit på markedet og anvendes til betalinger. Mønter, der er sat i omløb, og som absorberes af møntsamlere, tjener ikke deres oprindelige formål, men anvendes udelukkende til samlerformål.

For at give mulighed for, at deres mønter kommer i omløb, foreslår Kommissionen, at udstedelseslofterne for de tre lande, der har indgået en monetær aftale, forhøjes. De nye lofter skal beregnes i henhold til en ny ensartet metode, der ligestiller alle tre lande. De oprindelige monetære aftaler stillede de facto Monaco mindre gunstigt end San Marino og Vatikanstaten. Som følge heraf udsteder Monaco i øjeblikket ca. en tiendedel af det antal mønter, der udstedes af San Marino, og en femtedel af de mønter, der udstedes af Vatikanstaten, selv om Monacos befolkning er den største blandt de tre lande, og landets monetære aftale indeholder det største antal forpligtelser.

⁸ De monetære aftaler overtog den metodologi, der blev anvendt til fastsættelse af udstedelseslofterne i de monetære konventioner, der bestod før indførelsen af euroen.

Et nyt loft for år (n) skal bestå af en fast og en variabel del:

- 1) **Den faste del** skal tage sigte på at dække møntsamlernes efterspørgsel. Ifølge overslagene bør en samlet værdi på omkring 2 100 000 EUR være tilstrækkelig til at dække efterspørgslen på møntsamlersmarkedet⁹.
- 2) **Den variable del** skal være baseret på den gennemsnitlige udstedelse per capita i euroområdet. Det gennemsnitlige antal mønter per capita, der udstedes i (n-1) i euroområdet, skal ganges med antallet af indbyggere i et land, der har indgået en monetær aftale.

En simulering af 2009-lofterne beregnet på grundlag af denne metode kan ses i tabel 1.

Tabel 1: Udstedelseslofter beregnet på grundlag af en ensartet metode (2009-eksempel)

Land	Befolkning	Variabel del (3,61 EUR per capita x befolkning ¹⁰)	Fast del (EUR)	I alt nyt 2009-loft (fast + variabel) (EUR)	I alt nuværende 2009-loft (EUR)
Monaco	32 965	119 004	2 100 000	2 219 004	221 094
San Marino	30 324	109 470	2 100 000	2 209 470	2 183 112
Vatikanstaten	826	2 952	2 100 000	2 102 952	1 074 000

Den nye metode vil i høj grad forhøje Monacos loft for udstedelse af mønter: fra ca. 220 000 EUR til næsten 2 220 000 EUR. Vatikanstatens loft vil blive næsten fordoblet fra 1 074 000 EUR til over 2 100 000 EUR.

Forhøjelsen af udstedelseslofterne bør imidlertid afhænge af, at Kommissionens nye henstilling om fælles retningslinjer for de nationale sider og udstedelsen af euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb¹¹, der blev godkendt af Rådet den 10. februar 2009, overholdes. Alle euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb, bør derfor sættes i omløb til pålydende værdi med undtagelse af en mindre andel af de udstedte mønter, som kan sælges til en højere pris, hvis der er særlige grunde hertil, som f.eks. særlig kvalitet eller emballage. Både Monaco og San Marino overholder denne regel: Monaco distribuerer de fleste af sine mønter til banker i Monaco blandet i møntruller med euromønter fra andre lande i euroområdet. San Marino leverer ca. 70 % af sine mønter til banker på landets eget område uden at blande dem med andre landes euromønter. For at forhindre, at møntsamlere foretager store indkøb af San Marino-mønter i lokale banker, kunne en løsning være at blande dem med andre landes euromønter, før de leveres til banker. De største ændringer i forhold til den nuværende praksis vil blive krævet af Vatikanstaten, der praktisk talt udsteder alle mønter,

⁹ San Marino har f.eks. med en vis succes koncentreret sig om at slå euromønter med udvalgte værdienheder: disse mønter anvendes nu til transaktioner til pålydende værdi.

¹⁰ I 2008 lå den gennemsnitlige nettoudstedelse i euroområdet på 3,61 EUR per capita.

¹¹ Se fodnote 2.

som er bestemt til at sættes i omløb, i samlersæt (i euroområdet sælges mindre end 1 % af mønterne over pålydende værdi i møntsæt).

En ny fælles metode skal ligeledes gælde for enhver potentiel fremtidig monetær aftale¹².

Kommissionen foreslår, at der indføres en ny metode til beregning af udstedelseslofterne, som ligestiller alle lande, der har indgået en monetær aftale med Fællesskabet. Den fælles metode skal sikre en rimelig behandling og tage højde for den efterspørgsel, der skyldes møntsamlere, med det formål at sikre, at euromønter, der er udstedt af disse lande og bestemt til at sættes i omløb, reelt kommer i omløb.

3.5. Regler for prægning af euromønter

Ifølge den monetære aftale med Monaco skal den nationale møntanstalt i Frankrig fremstille Monacos euromønter, mens Vatikanstatens og San Marinos mønter udelukkende må fremstilles af Italiens møntanstalt. Denne regel blev indført af historiske årsager på et tidspunkt, hvor der endnu ikke var eurokontanter i omløb, og næsten alle landene i euroområdet kun prægede mønter til dækning af deres eget behov, og hvor der kun foregik et meget begrænset samarbejde om fremstillingen og styringen af lagrene. Situationen har udviklet sig siden da, idet en række eurolande nu får deres mønter præget i et andet land i euroområdet, og nogle køber mønter fra udenlandske lagre. Et stort antal møntanstalter i euroområdet har faktisk udviklet en omfattende og dynamisk kommerciel aktivitet med fremstilling af mønter for andre europæiske og ikke-europæiske lande¹³.

Selv om Monacos, San Marinos og Vatikanstatens eksisterende aftaler med møntanstalterne i Frankrig og Italien ser ud til at fungere udmærket, er der ud fra et EU-retligt perspektiv ikke længere grund til fortsat at give visse nationale møntanstalter monopol på fremstilling af de mønter, der er nødvendige for gennemførelsen af en aftale mellem Fællesskabet og et tredjeland. Et sådant monopol er helt i strid med traktatens ånd og skaber en de facto-diskriminering mellem medlemsstaterne, idet de andre møntanstalter i euroområdet fratages deres legitime ret til at afgive et tilbud på prægning af de mønter, som Monaco, Vatikanstaten og San Marino har behov for.

Møntanstalterne i euroområdet bør have mulighed for at afgive tilbud til de tre berørte lande om fremstilling af deres euromønter, og Monaco, Vatikanstaten og San Marino bør have mulighed for frit at vælge kontrahenten blandt disse møntanstalter¹⁴.

¹² Der drøftes i øjeblikket en aftale med Fyrstendømmet Andorra.

¹³ 10 møntanstalter i euroområdet eksporterer mønter.

¹⁴ Med henblik på ECB's godkendelse af det samlede omfang af udstedelsen skal det land, hvis møntanstalt skal fremstille euromønter for et land, der har indgået en monetær aftale, i overensstemmelse med gældende praksis lægge disse mønter sammen med den mængde mønter, det planlægger at udstede til eget brug. Udstedelsesrettighederne for den pågældende medlemsstat i euroområdet vil ikke blive reduceret, idet udstedelsesmængden ikke har nogen a priori grænse.

4. KONKLUSIONER

Kommissionen er af Rådet blevet anmodet om at undersøge, hvordan de eksisterende monetære aftaler har fungeret. Efter en detaljeret undersøgelse af aftalerne foreslår Kommissionen, at de ændres med henblik på at indføje følgende elementer:

- 1) **Sikring af mere ensartede regler for så vidt angår forpligtelserne for de lande, der har indgået monetære aftaler med fællesskabet.**
- 2) **Indførelse af en egnet opfølgingsmekanisme for alle tre aftaler.**
- 3) **Indførelse af en mulighed for at suspendere retten til at udstede euromønter i tilfælde af en alvorlig og vedvarende overtrædelse af de forpligtelser, der følger af aftalen.**
- 4) **Indførelse af en fælles metode til beregning af lofterne for udstedelse af euromønter og revision af dem i overensstemmelse hermed.**
- 5) **Åbning af muligheden for, at møntanstalterne i euroområdet kan afgive tilbud om fremstilling af Monacos, Vatikanstatens og San Marinos mønter, og sidstnævnte skal frit kunne vælge kontrahenten blandt disse møntanstalter.**

Kommissionen og Frankrig kunne få mandat til sammen med ECB at genforhandle den monetære aftale med Monaco, mens de monetære aftaler med San Marino og Vatikanstaten kunne genforhandles af Kommissionen og Italien sammen med ECB.

BILAG I – Kumulativ møntudstedelse ved udgangen af 2008¹⁵

Land	Befolkning ¹⁶	Antal udstedte mønter (1000)	Antal udstedte mønter per capita	Værdi af udstedte mønter (1000 EUR)	Værdi af udstedte mønter (EUR/person)
Monaco	32 965	7 439	226	6 285	190,66
San Marino	30 324	24 074	794	12 808	422,38
Vatikanstaten	826	5 461	6 611	5 806	7 028,77
Euroområdet	323 186 285	82 033 879	254	20 399 071	63,12
BE	10 741 048	3 227 578	300	1 168 911	108,83
DE	82 062 249	23 406 690	285	5 689 889	69,34
IE	4 517 758	4 096 719	907	697 268	154,34
EL	11 262 539	2 190 838	195	661 998	58,78
ES	45 853 045	14 198 243	310	3 419 593	74,58
FR	64 105 125	12 485 491	195	2 439 620	38,06
IT	60 090 430	11 526 576	192	3 635 354	60,50
CY	801 622	217 011	271	73 282	91,42
LU	491 702	513 019	1043	181 312	368,74
MT	412 614	110 173	267	31 244	75,72
NL	16 481 139	2 829 555	172	539 189	32,72
AT	8 356 707	3 918 946	469	959 720	114,84
PT	10 631 800	2 012 771	189	416 684	39,19
SI	2 053 393	159 550	78	39 906	19,43
FI	5 325 115	1 140 716	214	445 100	83,59

¹⁵ Kilder: ECB (kumulativ nettoudstedelse) for EU-lande; relevante institutioner i Frankrig og Italien for de tre tredjelande.

¹⁶ Kilder: Eurostat for EU-lande; CIA fact book (overslag fra juli 2009) for de tre tredjelande.